

מפרט עבודות

פרויקט רכישת עבודות עבור מוסדות ציבור
קרן פלומס ואיגוד האמנים הפלסטיים, 2026

מרכז הצעירים בירושלים

מרכז הצעירים בירושלים מציג שתי עבודות שמבקשות לאתגר את קהל המבקרים.

האחת, דיפטיך ממוסגר של האמנית **חניתה אילן**. עבודה שעניינה הוא פיצול - שתי כנפיים כחולות, הנדמות כהדפסה שעברה מנייר לנייר, מעלות צורה של יצור חי בעל פוטנציאל להמראה ותעופה. זהו יצור ללא פנים וללא זהות ביולוגית. העבודה עוסקת בהרחבה (של תנועה) ובצמצום (של סיבה והקשר).

העבודה השנייה, **אירוס** של האמן **ניב שפרן**, היא פסל מתכת קטן מימדים המתחקה בצורתו ובמידותיו לפרח אירוס. לכאורה, עבודה פיגורטיבית דקורטיבית. עד שנגלה החומר וסיבת היצירה: שפרן יצר אותה משאריות רקטה שהתפוצצה במלחמה האחרונה. קרעי הברזל ופיתולי החומר עולים כדימוי אירוטי מחד, וכתוצר של אלימות ישירה מאידך.

אוצר מלווה: **אלי פטל**

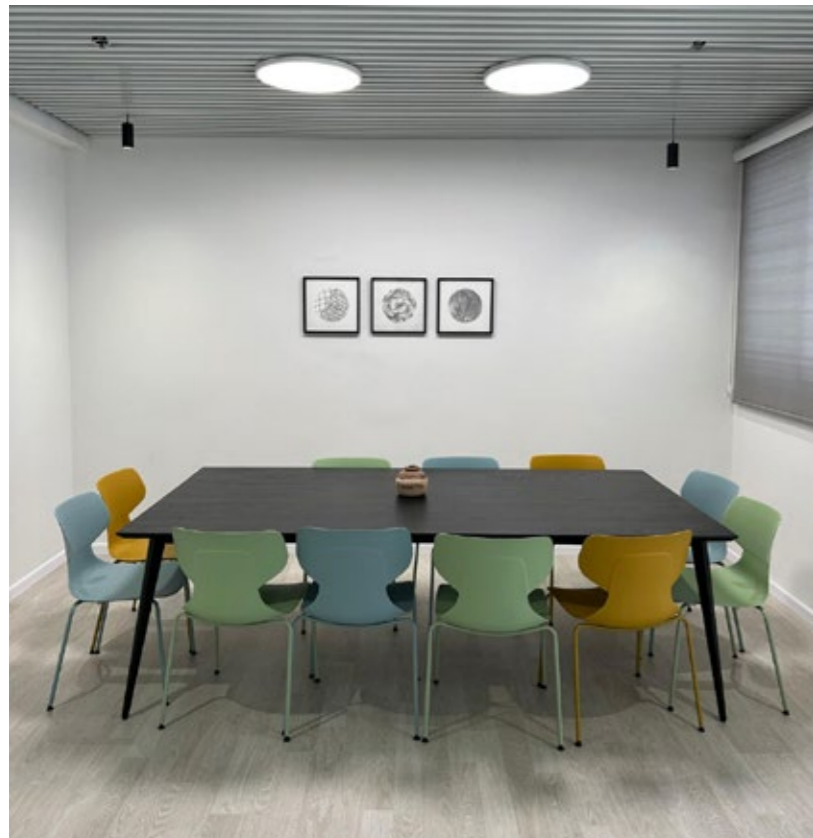

חניתה אילן, מכפיל הכוח, 2018
שמן על נייר, מסגרת אגוז עם שלאק.

ניב שפרן, אירוס, 2024
רקטת קסאם, ברזל מחושל.

ויצו חיפה

ויצו חיפה הוא מוסד מוסד שבו כל החללים הציבוריים המתאימים לתליית אמנות הם חללים שסטודנטים פועלים בהם. שתי העבודות שנבחרו, של האמן **אנדרי סטשינסקי** והאמנית **דריה קונשטיק**, מעלות את הרוח החיפאית הסוציאליסטית.

רכבת העמק של **אנדריי סטשינסקי** הוא ציור נוף המורכב מארבעה בדי קנווס שצייר האמן בין השנים 2017–2024. המוטיב המרכזי של הציור הוא חדירתה של רכבת אל נוף פתוח: עמק חרוש שדות, הרים סביב לו, אגם וסוכת צל למרגלותיו. אך הרכבת, שכמעט מפלחת את בד הציור לארבעה חלקים שווים, אינה הפרט היחידי המפתיע בציור: זו אינה "רכבת העמק" ההיסטורית, והעמק אינו עמק יזרעאל. זהו נוף הניבט מחלון הסטודיו של הצייר בעיר לוד: צומת ידועה של רכבות החוצות את ישראל מצפון לדרום. ההרים הם הרי יהודה ושומרון, וגם הנוף הפסטורלי כבר איננו שם — שכונת בניינים חדשה הוקמה במקומו.

סדרת העבודות של האמנית **דריה קונשיטיק** כאילו נקשרת לסידור שערה של הדמות הנשית המופיעה בציור: קוקו, צמה ואבועגלה מובאים במבחר צורות המייצרות יחס אלגנטי בין הקישוטי לבין האורגני. זה הוא סדר שעוסק בטעם, באמצעות שאלות של יחיד ורבים, דקורטיבי ואישי, פרטי ומסחרי.

אוצר מלווה: **אלי פטל**

דריה קונשטיק, שטיח צמות, 2016
עפרון על נייר.

אנדרי סטשינסקי, רכבת העמק, 2017–2024
שמן על בד.

אוניברסיטת חיפה

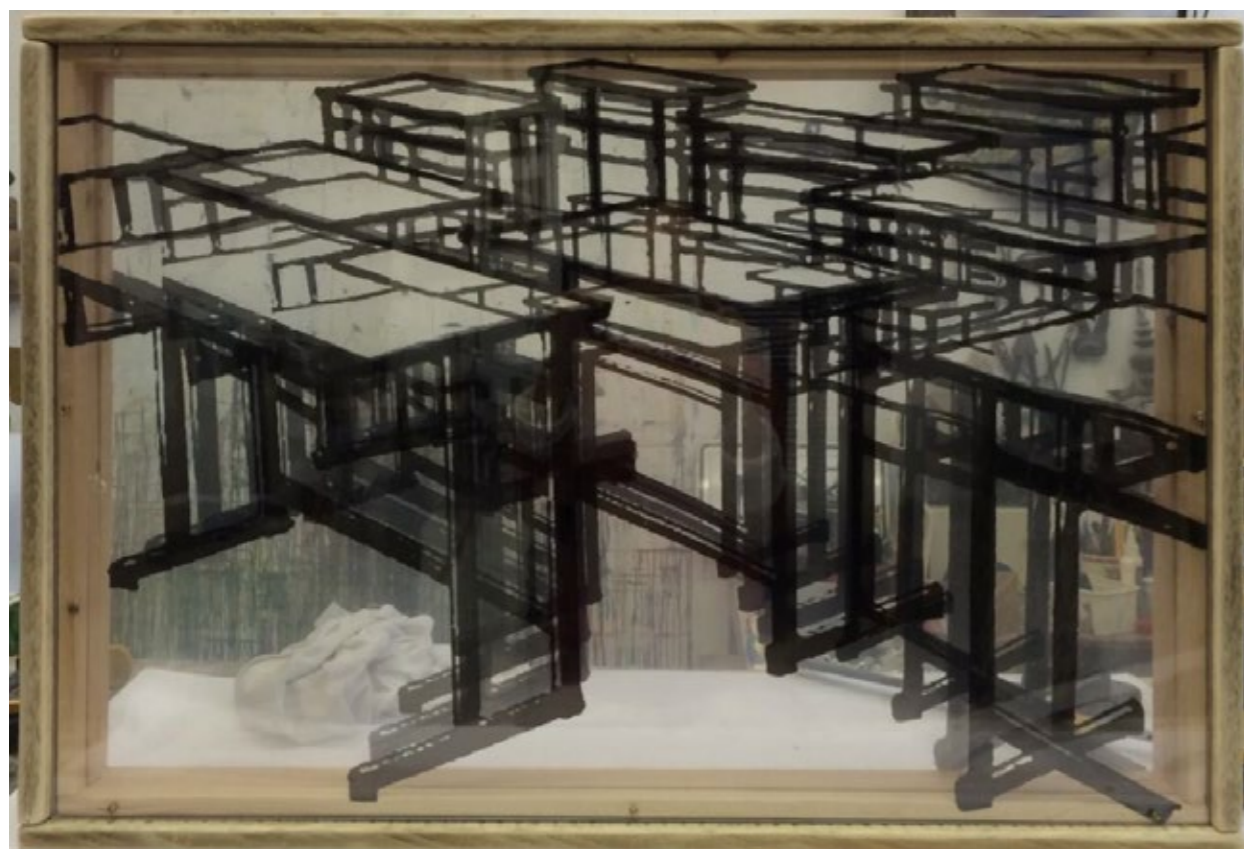

רותם מנור, אני הוא הגמל, 2021
אקריליק על בד לא מתוח.

שתי עבודות חדשות מוצגות באוניברסיטת חיפה – האחת, "אני הוא הגמל" של האמנית **רותם מנור**, היא ציור נוף אוטופי ופנטסטי המשלב טבע דומם, היסטוריה, ארכיטקטורה, מכונות, צמחייה ודיוקן אפשרי של האמנית כגמל. העבודה מציעה מצע פילוסופי המשלב זמנים וטעמים באופן ביקורתי אך שובה לב ומבדר.

עבודתה של **קרין ינקורט** שונה בתכלית. היא מתקשרת למוסדות לימוד ולמכניזם אופטי המייצר "רעש" של כיתת לימוד ריקה, בהציגה מקבץ שולחנות בית ספר המוכפלים באמצעים מגוונים. השולחנות יוצרים נפח שמקורו שכפול ופרספקטיבה גם יחד. מראה העבודה אלים וביקורתי, אך אוחז גם במראה יומיומי, נוסטלגי ומקומי.

אוצר מלווה: **אלי פטל**

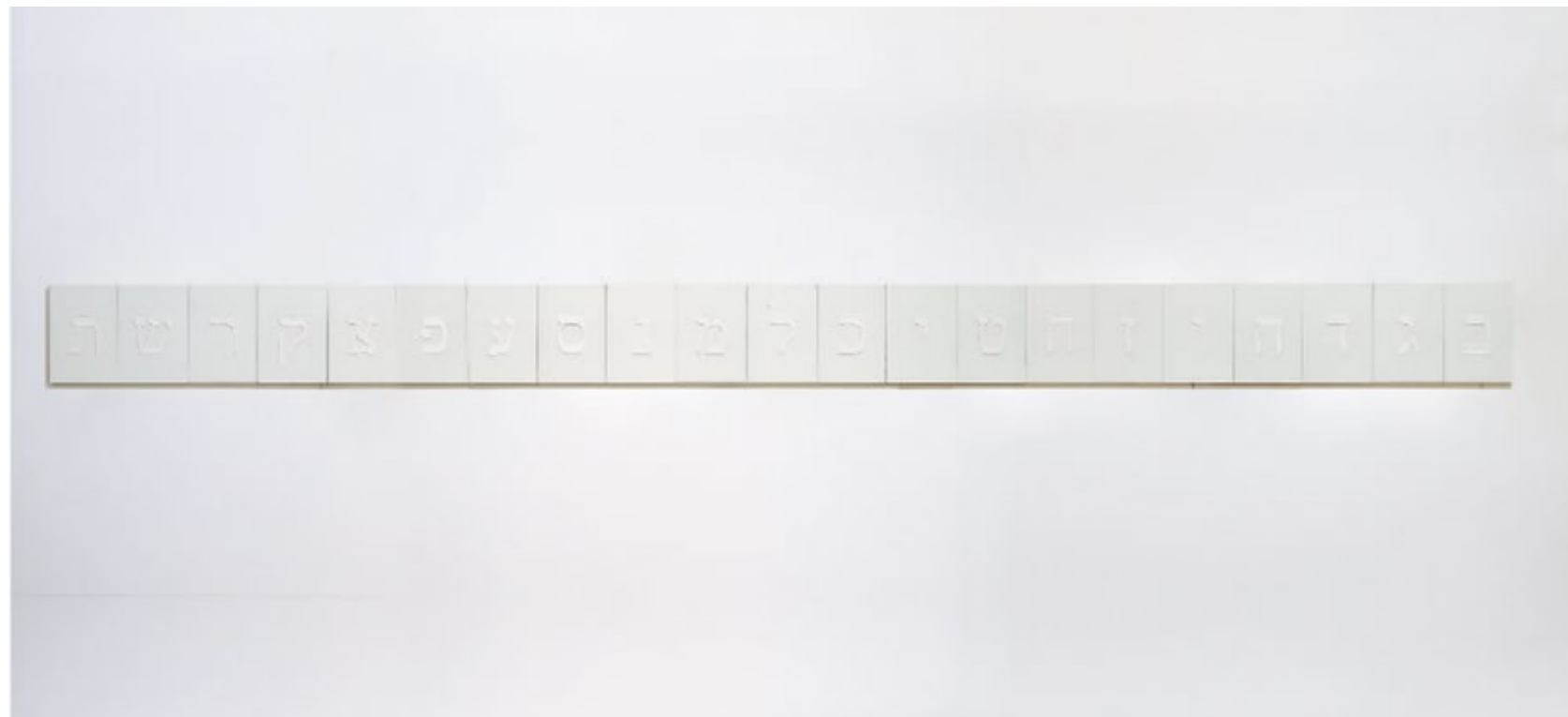
קרין ינקורט, זכרונות, 2020
קופסת עץ, ציור והדפס על שקף ופרספקס.

קמפוס קצרין, מכללת תל חי

יונתן אולמן (נולד 1982) הוא אמן, מרצה ואוצר עצמאי. חי ויוצר בתל אביב. עבודתו **'א' עד ת'**, התלויה במבואה של הפקולטה לחינוך והוראה, מאפשרת יצירת דיאלוג מתמשך. העבודה עוסקת באותיות. אותיות יוצרות משמעות. לצורתן הגרפית יש כוח להביע רעיונות שונים בצורה ישירה ועקיפה. ביחס לאיפוק הנזירי שמאפיון את העבודה, היפוך דרמטי מתרחש בה כאשר האות הראשונה מתוך הרצף השלם הוחסרה, ומופיעה רק כשבלונה מוזהבת של עצמה. הבחירה בעבודה אינה משדרת רק מסר של השכלה, חשיבה חדשנית, חינוך ותרבות, אלא גם חיבור בין האקדמיה והידע לתקשורת ושפה. בנק האותיות מאפשר להרכיב שפע של מילים או משפטים ולעורר מחשבה על התרומה של שילוביות, עבודת צוות ושיתוף פעולה לחוויית הלימוד בקמפוס.

אוצרת מלווה: **סמדר שינדלר**

יונתן אולמן, א'-ת', 2019
גבס על פורמייקה ועלי זהב על קרטון.

האגודה למלחמה בסרטן בת גלים, חיפה

אביטל כנעני (נולדה 1978) היא אמנית ואשת חינוך, חיה ויוצרת בתל אביב ובנחשון. שלוש עבודות ההדפס של כנעני המוצגות בסניף בת גלים עוסקות בגוף האנושי וביחס בין גוף לטבע. הן מציעות אופציה לשקט פנימי ומהדהדות את רעיון המסע האישי, שהוא נדבך חשוב בפעילות המרכז. מראה הים, הנראה ברקע העבודות, מעצים את התחושה של חוסן, התחדשות, הרמוניה וקשר לטבע.

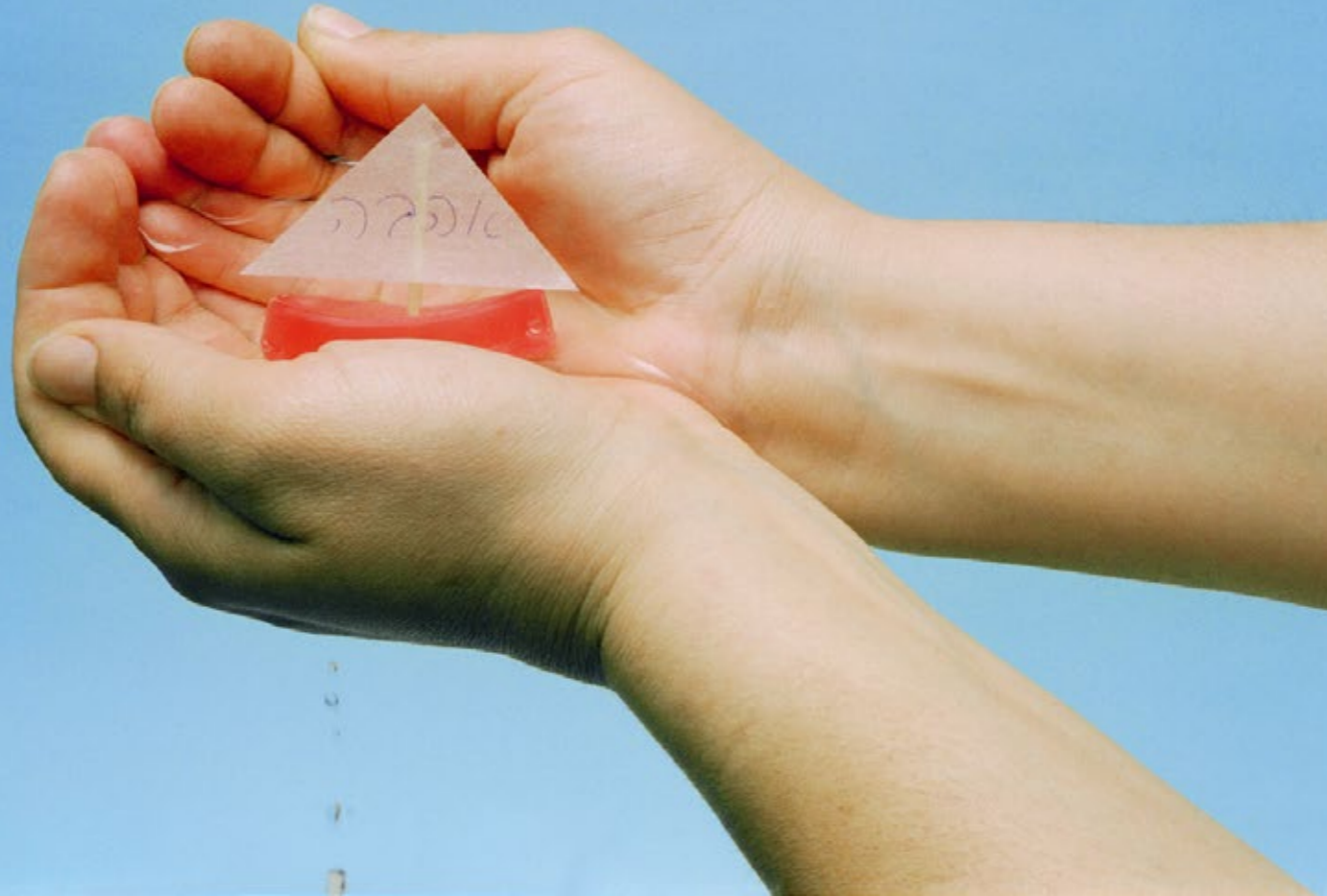
אוצרת מלווה: **סמדר שינדלר**

אביטל כנעני, מתחת למים 1-3, 2024, תחריט אקוויטינה.

האגודה למלחמה בסרטן סניף אור עקיבא

בלו סימיון פיינרו (נולד 1959) הוא אמן ואיש חינוך, חתן פרס ישראל לעיצוב ואמנות בינתחומית. חי ועובד בחיפה ובאנטוורפן. יצירותיו של פיינרו עוסקות בטקסים ובמנהגים בהיסטוריה היהודית, ונושאות משמעות חברתית, רוחנית ופואטית.

העבודה **"אהבה"** מהדהדת חיבור לערכי המרכז ולמשמעות הרחבה של מעשה הריפוי. בדומה לאהבה, שהיא תופעה אינטימית המתרחשת בין אנשים, גם הסירה העשויה מנייר היא חפץ עדין ושברירי. בעצם יכולתה לצוף היא מבטאת תעוזה וחוסן גם יחד. הסירה מסמלת את התנועה קדימה במסע דמיוני, אישי ורוחני, ואת הרצון להמשיך על אף קשיים ומשברים.

אוצרת מלווה: **סמדר שינדלר**

מדעטק, חיפה

ורד אהרונוביץ (נולדה 1980) היא פסלת ומורה לאמנות, חיה ויוצרת בתל אביב.

העבודה **"לעוף"** היא פסל ריאליסטי, המשלב אלמנטים של אמנות, רגש ומשחקיות, לצד עולם פנימי של התפתחות אישית, התבגרות והתגברות. הכנפיים, הבנויות בהשראת עבודתו של לאונרדו דה וינצ'י והסיפור המיתולוגי על איקרוס ודדלוס, מחליפות בעבודה את תיק בית הספר. הן מהדהדות את שאיפת המדע לעוף רחוק וגבוה לעבר גילויים וחדשנות.

אוצרת מלווה: **סמדר שינדלר**

ורד אהרונוביץ, ילדה עם כנפיים, 2023
פיברגלס, עץ ונוצות (1/4).
מימין: הדמייה.

ימה, נהריה

אולגה קונדינה (נולדה 1965) היא אמנית, חיה ויוצרת בראש פינה ובתל אביב. העבודה **"בראשית"** היא סמל להתחלה, יציאה למסע ולהתחדשות. כל יום הוא מעין בראשית — כל יום אנו בונים את עצמנו ואת עולמנו מחדש.

אוצרת מלווה: **סמדר שינדלר**

בית הגפן, חיפה

אורלי סבר (נולדה 1976) היא פסלת ומורה לאמנות. חיה ויוצרת בקיבוץ כברי.

העבודה **יחידות** מורכבת מסדרת פסלים שבאמצעותם בוחנת האמנית גבולות בין חומר, מבנה וחלל, ויוצרת דיאלוג צורני ומשמעותי הבוחן את הקשר בין האובייקטים למרחב.

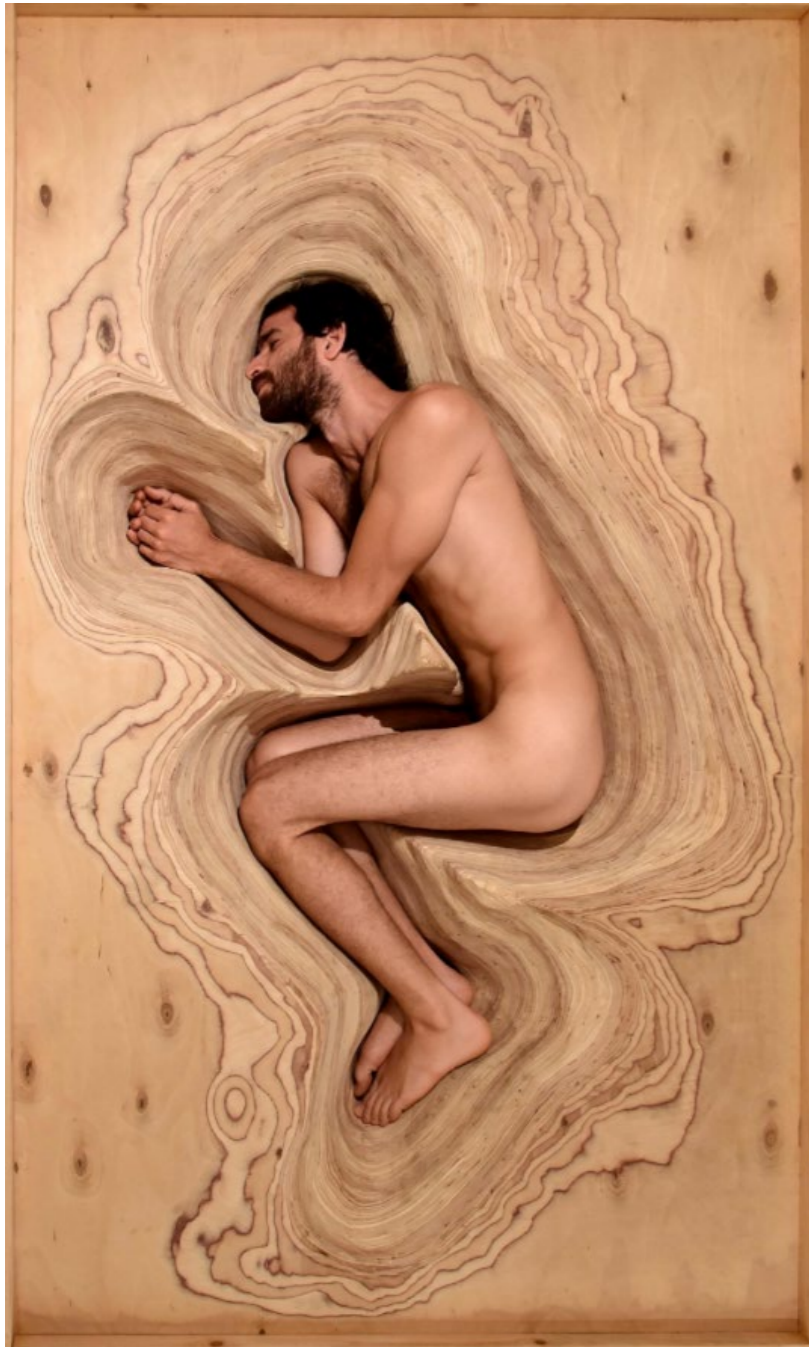
אוצרת מלווה: **סמדר שינדלר**

הוועד למלחמה באיידס, תל אביב

בר פרום (נ.1990) הוא אמן חזותי, חי ועובד בתל אביב. פרום ידוע במיצבי פיסול שמתאפיינים בשימוש לא־קונבנציונלי בחומרים אורגניים, ובעיקר עץ. הוא מתחקה בעבודותיו אחר מאפייני החומר, מתערב ביכולותיו ומעניק לו פונקציות נוספות באמצעות טכניקות מורכבות כמו הדבקת שכבות עץ וגילוף ידני, המייצרות איכויות דינמיות של גמישות ותנועה. עבודת הצילום המוצגת, **התקרקות** (2019), נוצרה מתוך רצון לחבר בין יצירת האמנות לבין האינטראקציה הפיזית איתה. הדיוקן העצמי, שנוצר בתום תהליך העבודה על הפסל וכתגובה אליו, מחבר באופן ישיר בין הגוף לחומר ומעביר את הפסל התלת־ממדי למישור הדו־ממדי. האמן מקבע את גופו בתוך היצירה במחשבה על כלי מכליל — מעין רחם פרי דמיונו — ויוצר טבעות עץ שמרמזות על הזמן החולף.

אוצר מלווה: **אסף הינדן**

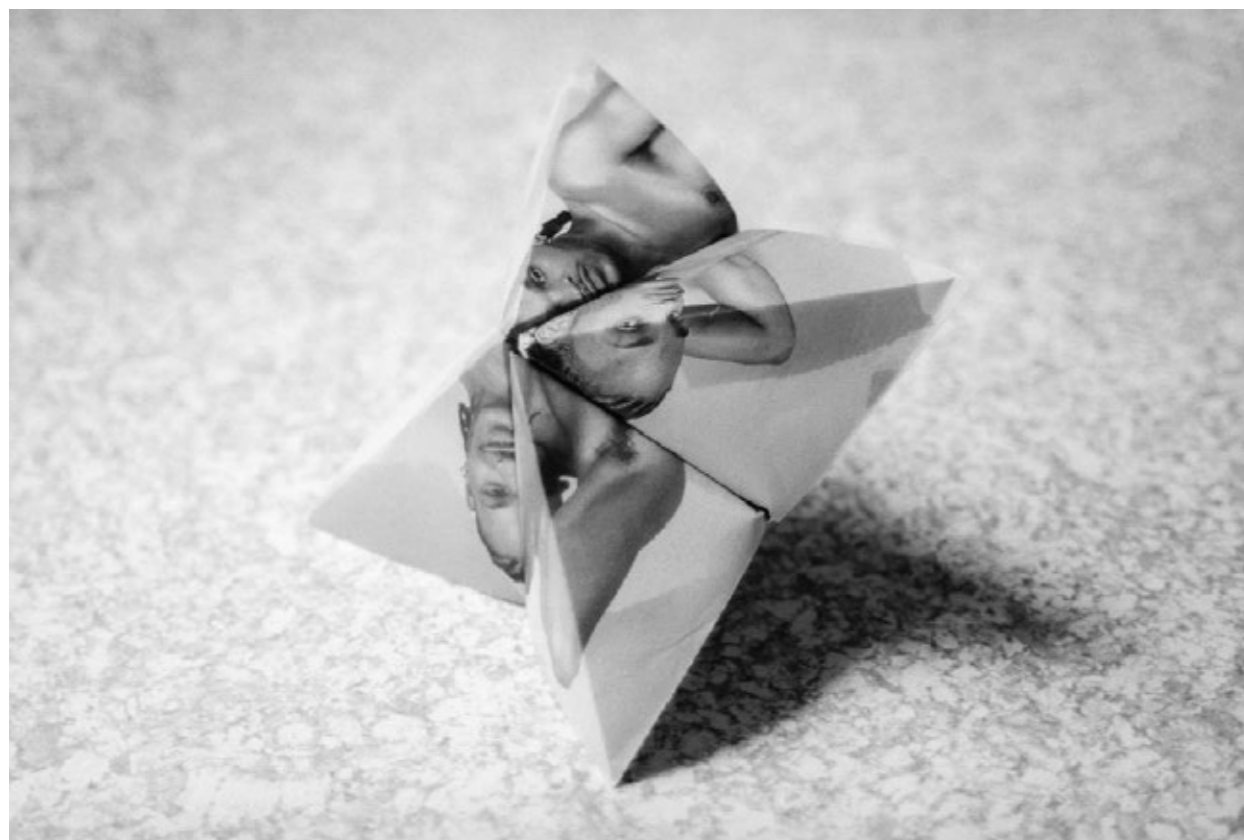
הוועד למלחמה באיידס, תל אביב

יובל אצילי, כדורגל (דפי נייר מתוך מגזין פורנו גיי)
2023, צילום.

יובל אצילי, טנק (דפי נייר מתוך מגזין "לאשה")
2024, צילום.

יובל אצילי, קווה קווה דה לה אומה (דף נייר
מתוך מגזין פורנו גיי), 2020, צילום.

יובל אצילי, ברבור שחור (דף נייר מתוך
מגזין פורנו), 2021, צילום.

יובל אצילי (נ.1986) הוא אמן חזותי המתמקד בווידאו וצילום, חי ועובד בתל אביב. עבודותיו עוסקות בייצוגים שונים של גבריות, ושואפות לערער על מוסכמות חברתיות ומגדריות. אצילי שוזר בעבודותיו אלמנטים ביוגרפיים וציבוריים, חומרים קיימים ומקוריים כאחד. סדרת צילומי קיפולי הנייר נוצרה לאורך תקופת זמן ארוכה, כמעין ארכיון אישי ומתפתח של האמן. היא מייצרת הקשרים חדשים בין החומר הצילומי לבין טכניקת הקיפול האורגמי המתפקד כאובייקט פיסולי, שבאמצעותו האמן מעצב משמעויות חדשות לאלמנטים קיימים בסביבתו. אצילי מתעד באינטימיות כמעט-יומנית את קיפולי הנייר שיצר ממגזינים שונים, ביניהם מגזיני פורנו, שבאמצעותם הוא מתייחס למורכבויות הזהות הגברית ההטרונורמטיבית וההומו-ארוטית, ולייצוגם התרבותי. האמן משלב בין דימויים אלה לבין דימויים המתקשרים למלחמה ולסממני כוח וגבריות, ובכך מייצר דיאלוג חזותי ורעיוני בין החומרים והמשמעויות הנלוות אליהם, ובנוסף מאתגר את האופן שבו אנו תופסים צילום ואת תהליך יצירת הדימוי החזותי.

אוצר מלווה: אסף הינדן

התיאטרון הערבי-יהודי, יפו

אדיר כהן (נ.1989) הוא אמן רב-תחומי הפועל בציור, פיסול ומיצב. עבודותיו מתייחסות לאובייקטים ודימויים קיימים, חלקם לקוחים מחיי היום-יום ומחומרים מקומיים, ואחרים מעולמות הקלאסיקה ומתולדות האמנות המערבית. כהן מנכס אותם ליצירתו ומייצר מהם מבט פיסולי אלטרנטיבי, בשאיפה להתערב בתכונות החומר, בכובד ובנקודות השבר שלו - אך גם במשמעויות ובהקשרים התרבותיים-חברתיים הנלווים אליו. במקבץ העבודות המוצגות, האמן מזמין את הצופה לבחון מחדש את הקשרי החומר, הצורה, המשמעויות והזמן. בעבודה **"מונופול"** (2023), כהן מפרק את הבד המתוח ומשתמש במסגרת העץ כנול אריגה. הוא אורג בשתי וערב בד טול שחור ויוצר דימוי מינימליסטי של גרף, ובכך מפגיש בין מלאכת האריגה העתיקה לבין אלמנט חזותי מעולמות המסחר והכלכלה.

בעבודה **"שיעור פיסול"** (2024), כהן מצייר בשמן על בד פורטרטים כמעט זהים של ראש אלילה מהמאה ה-4 לפני הספירה. ריבוי הפורטרטים מזמין מחשבות על שכפול ושעתוק דיגיטלי, ומהדהד את עבודותיו האייקוניות של אנדי וורהול ("דיפטיכון מרילין", 1962). בעצם הצבת העבודה במבנה התיאטרון ההיסטורי, היצירה נטענת בהקשרים נוספים ובמחוות שונות, כמו לתיאטרון יוון העתיקה ולמסכות הטרגדיה היוונית. בכל פורטרט שצייר, למרות הניסיון להיצמד למקור, נוצרו דמויות בעלות מאפיינים מגדריים משתנים. העבודה **"ללא כותרת"** (2024) מציגה שלושה אריחים בטכניקה מעורבת של ברזל, יציקת בטון, חוטי מקרמה באריגת שתי וערב, וגבס. האריחים, חלק מגוף עבודה רחב יותר, מוצגים כפרגמנט או שריד ארכיאולוגי ממבנה שתפקידו אינו ידוע. כהן משלב במיומנות חומרי בנייה תעשייתיים עם אלמנטים ביתיים, תוך שזירת האריגה בלוחות הבטון כעדות או זיכרון לשטיח ביתי.

אוצר מלווה: **אסף הינדן**

אדיר כהן, מונופול, 2023
חוט מקרמה וטול.

אדיר כהן, שיעור פיסול, 2024
שמן על בד.

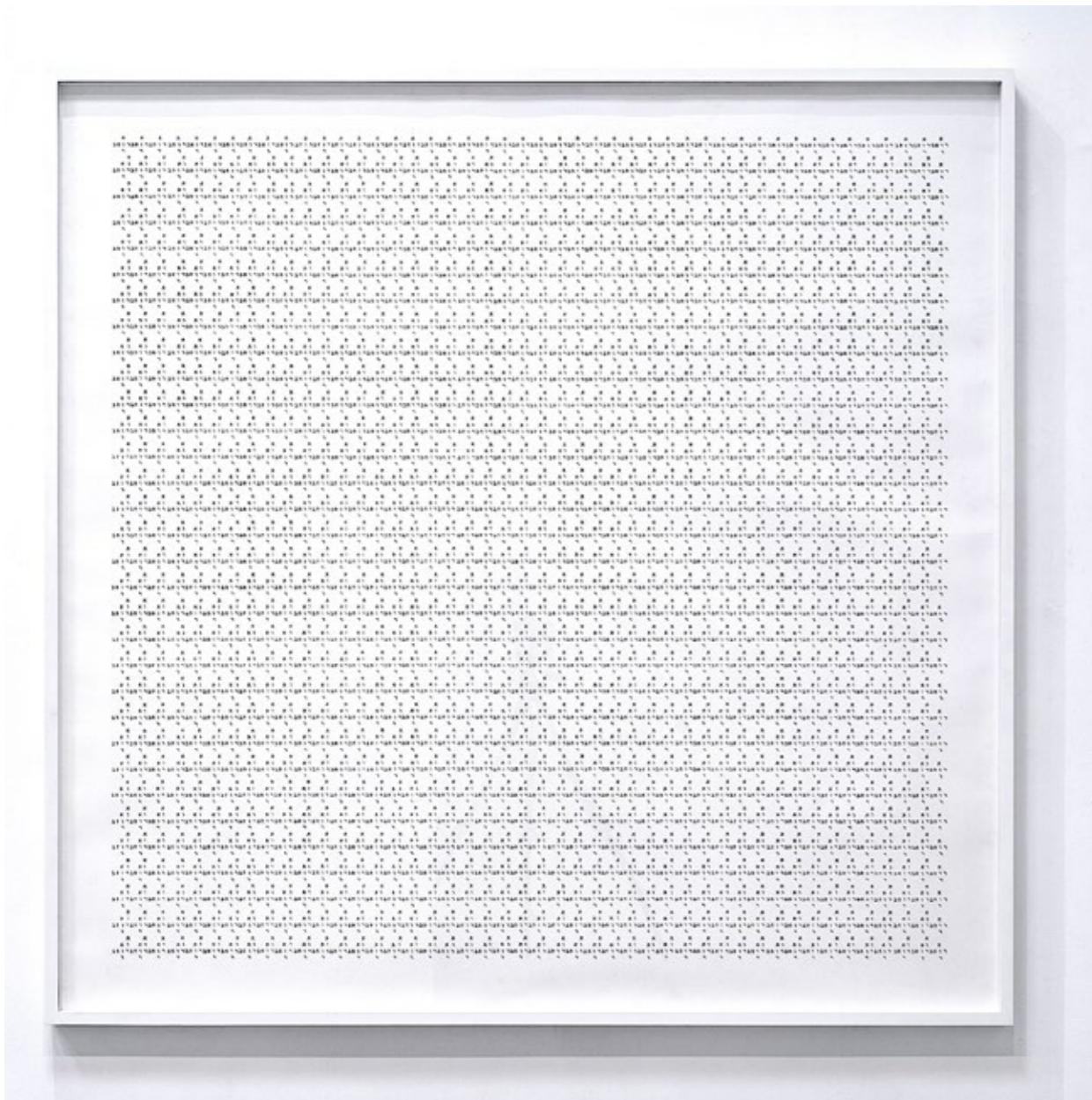
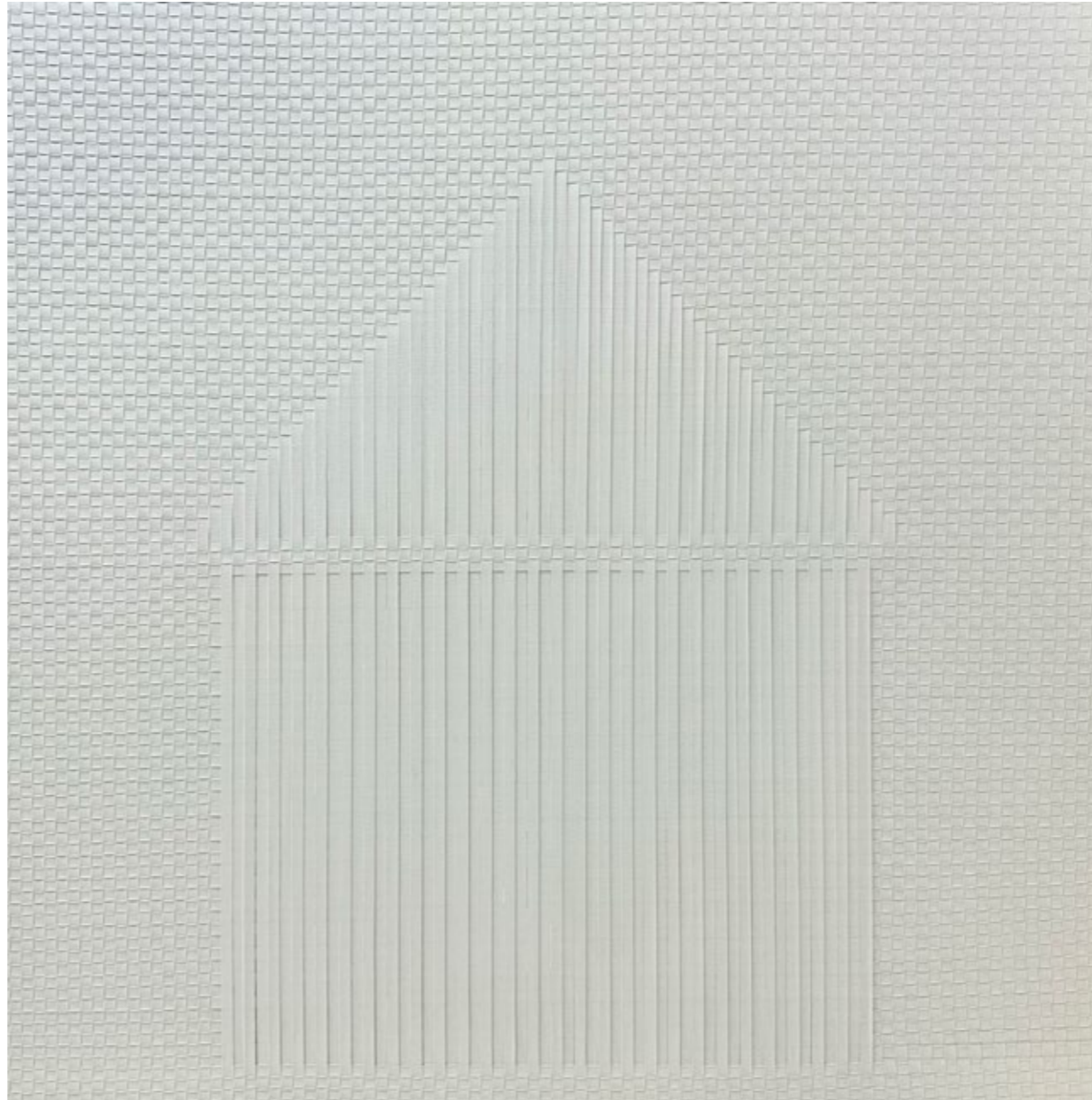

המרכז הגאה, תל אביב

עמרי דנינו (נ.1987) הוא אמן רב־תחומי ומשורר. דנינו מציג במרכז הגאה שתי עבודות שמאתגרות את ההקשרים שבין טקסט לדימוי, ועוסקות בהבניית דימוי חזותי ורעיוני בחומרים ואמצעים לא־קונבנציונליים. העבודה **אור ברוח** (2022) מתייחסת למתח ולתלות ההדדית שבין טקסט לדימוי פלסטי. דנינו בוחן כיצד טקסט עברי הופך לדימוי אסתטי כמעט בלתי־קריא, באמצעות פעולה רפסטיבית שמבנה רשת של אותיות: המילה "אור" לאורך המשטח, והמילה "ברוח" לרוחבו. מילים אלו, שאליהן דנינו מייחס כלשונו "תכונות מטאפיזיות", לקוחות מפרק א' של ספר בראשית המתאר את בריאת העולם, ואת האור כדבר הראשון שנברא.

בעבודה **בית** (2024), ארג דנינו באופן ידני רצועות אלסטיות של תחתונים. הרצועות השזורות בשתי וערב מהדהדות לחומריות ולנראות של תחבושות שנועדו להגן על פצעים פתוחים. העבודה מעלה את רעיון הפגיעות במושג "בית", ומאפשרת לבקר ולבחון אותו מחדש. פעולת האריגה אמנם יוצרת דימוי של מבנה ביתי, אך העבודה נותרת לבנה וכמעט נטולת פעולה ציורית, מהלך שאותו האמן מתאר כהתחלה חדשה, אופטימיות ותקווה.

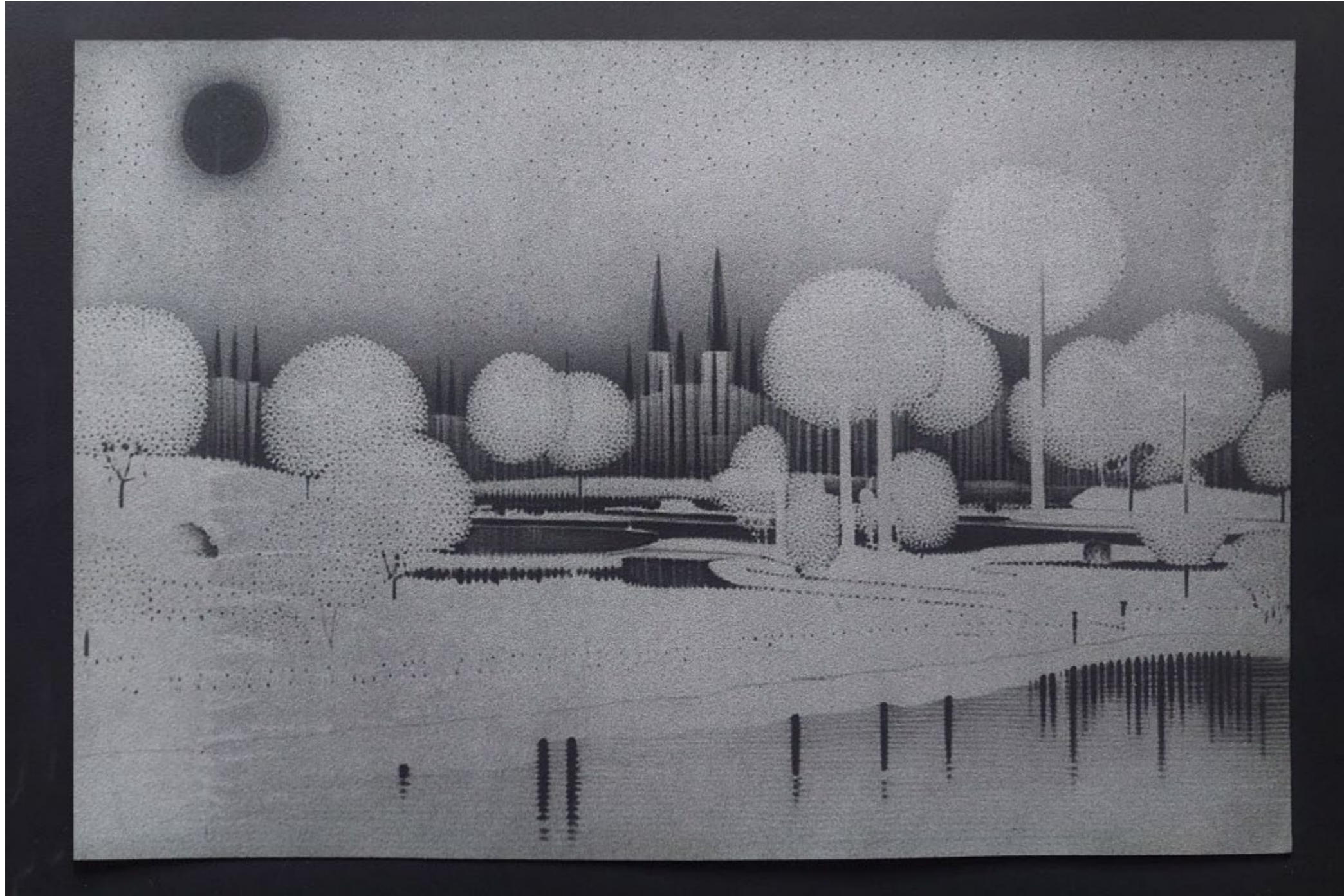
אוצר מלווה: **אסף הינדן**

עמרי דנינו, אור ברוח, 2022
עיפרון על נייר.

עמרי דנינו, בית, 2024
אריגה בעבודת יד על מסגרת עץ מוצמד לברזל.

האגודה למלחמה בסרטן, נתניה

הלל רומן (נ.1975) הוא אמן רב-תחומי ומרצה בכיר במדרשה – הפקולטה לאמנות בית ברל. עבודתו **ממרחק, בלילה** (2024), היא חלק מסדרת תצריבים צילומיים שמדמיינת מחדש התיישבויות חקלאיות עתידיניות בעלות ממד אוטופי. בגוף עבודה זה, רומן יצר נופים ומרחבים שמהדהדים את חזונם האוטופי של אדריכלים מודרניסטיים כפרנק לויט וברונו טאוט. באמצעות עבודה עם אלגוריתמים קיימים וטכנולוגיית בינה מלאכותית, שאליה הוא מתייחס כ"מחוללת דימויים", רומן מתאר נקודת תצפית חיצונית על יישובים ריקים מאדם המותירה את זהות המתבונן כתעלומה. האווירה האל-ביתית של העבודות מציבה מתח בין החזון האידיאלי לשילוב הרמוני בין אדם, חברה וסביבה – לבין המציאות המורכבת שבה אנו חיים.

גיא ניסנהויז (נ.1986) הוא אמן חזותי המתמקד בציור ופיסול. חי ועובד בתל אביב. בשנים האחרונות, עבודותיו מתאפיינות בשילוב בעלי חיים ומהדהדות מחשבות על החיה המבויתת, האדם הצייתן, החופש והיעדר הגבולות והחוקים שחלים רק על האדם. המיצב **כלבים** (2022) נולד מתוך חלום של האמן, ומכיל פסלי כלבים שחורים עשויים עץ וצירי ברזל שנוצרו בטכניקת חריטה בעץ. ניסנהויז בוחן באמצעות הכלבים את היחסים בין יחיד לקבוצה, ומעמיק בנקודת המפגש בין החומר לנרטיב. חרף העובדה שכלבים אינם חיים בלהקות כמו הזאבים או חיות בר אחרות, ניסנהויז "מחזיר" את הכלב למבנה קבוצתי ומזמין את הצופה לבחון, לחוות ולשוטט בסביבתם.

אוצר מלווה: **אסף הינדן**

האגודה למלחמה בסרטן, גבעתיים

גיא לוי (נ. 1988) הוא אמן המתמקד בציור. לוי שואב השראה מאגדות עם, מיתוסים וסיפורי התנ"ך, ומעיד כי נקודות ההשקה בין הדמיון והפנטזיה לבין המציאות הממשית מניעות את יצירתו. בעבודתו המוצגת, **ליל המחשבות** (2023), לוי מתאר מפגש בין שתי דמויות אנונימיות ביער או פרדס לא מזוהה, ומציף את הסצנה באור כחול עז. הגוון הכחול הינו תוצר של השראה ניכרת ביצירתו – הים כסמל לעוצמות מורכבות החיים ולתנועה המעידה על שלווה או סערה, כלשונו של האמן. על אף שהים אינו מופיע בעבודה, לוי מעיד כי משמעויותיו מלוות את היצירה ומרמזות על אי־ודאות ומסתורין, כמו גם על הגבול שבין הנראה לעין לבין מה שמתחולל מתחת לפני המים.

אוצר מלווה: **אסף הינדן**

גיא לוי, ליל המחשבות, 2023
פסטל ואקריליק על נייר.

האגודה למלחמה בסרטן, גבעתיים

ענבל כהן חמו (נ. 1965) היא אמנית רבת תחומית שעוסקת בצילום, פיסול וניו-מדיה. סדרת הקולאז'ים הדיגיטליים, **ארץ נגב** (2022-2023), מתמקדת בהבניית דימויים ובעיצוב זיכרון קולקטיבי של נופי הנגב. הסדרה נוצרה בהשראת הספר "מסע לארץ הנגב, מסע למדבר יהודה" (1963) מאת הארכיאולוגית וסופרת הילדים רינה הברון, והספר "ארץ נגב" (1963) של הצלם הישראלי פטר מרום. מבעד למראה המופשט של העבודות, ניתן לזהות שכבות מידע הנשזרות זו בזו: כהן חמו סרקה מגוון חומרי גלם ומקורות, ביניהם צילומים מספרו של מרום, ובאמצעות תהליך דיגיטלי רב-שכבתי יצרה מהם דימויים חדשים בעלי ממד פואטי וחלומי של מרחב הנגב.

אוצר מלווה: **אסף הינדן**

האגודה למלחמה בסרטן, גבעתיים

מיכל מוזס (נ. 1980) היא ציירת שעוסקת בטבע דומם ובפורטרטים ריאליסטיים בצבעי שמן. עבודתה מתבססת על טכניקות ציור מסורתיות, תוך הקפדה על דיוק טכני ותשומת לב לפרטים העדינים ולעיתים הנסתרים. בעבודתה **עץ הבוהיניה** (הלבנה) (2023), מוזס מתארת ענף של עץ הבוהיניה (הידוע גם כעץ הסחלב) שנגזם משדרות דוד המלך בתל אביב. הציור הריאליסטי מתמקד בצמחייה שאינה מקומית, אך נפוצה כיום בנוף העירוני ובמרחבים ציבוריים רבים. מוזס מציירת בשכבות של צבעי שמן על עץ, ומתייחסת לדימויים נפוצים של ענפים על רקע שמיים. בהדגשת הצללים של הענף על גבי הרקע הכחול, האמנית יצרה השטחה מכוונת שמרמזת על עבודת סטודיו, ולא עבודת חוץ. מוזס בוחרת לא רק לתאר את יופיו של הענף, אלא גם להציף שאלות על נוכחותם של אלמנטים חיצוניים וזרים שמרגישים מוכרים ובלתי נפרדים מחיי היום-יום.

אוצר מלווה: **אסף הינדן**

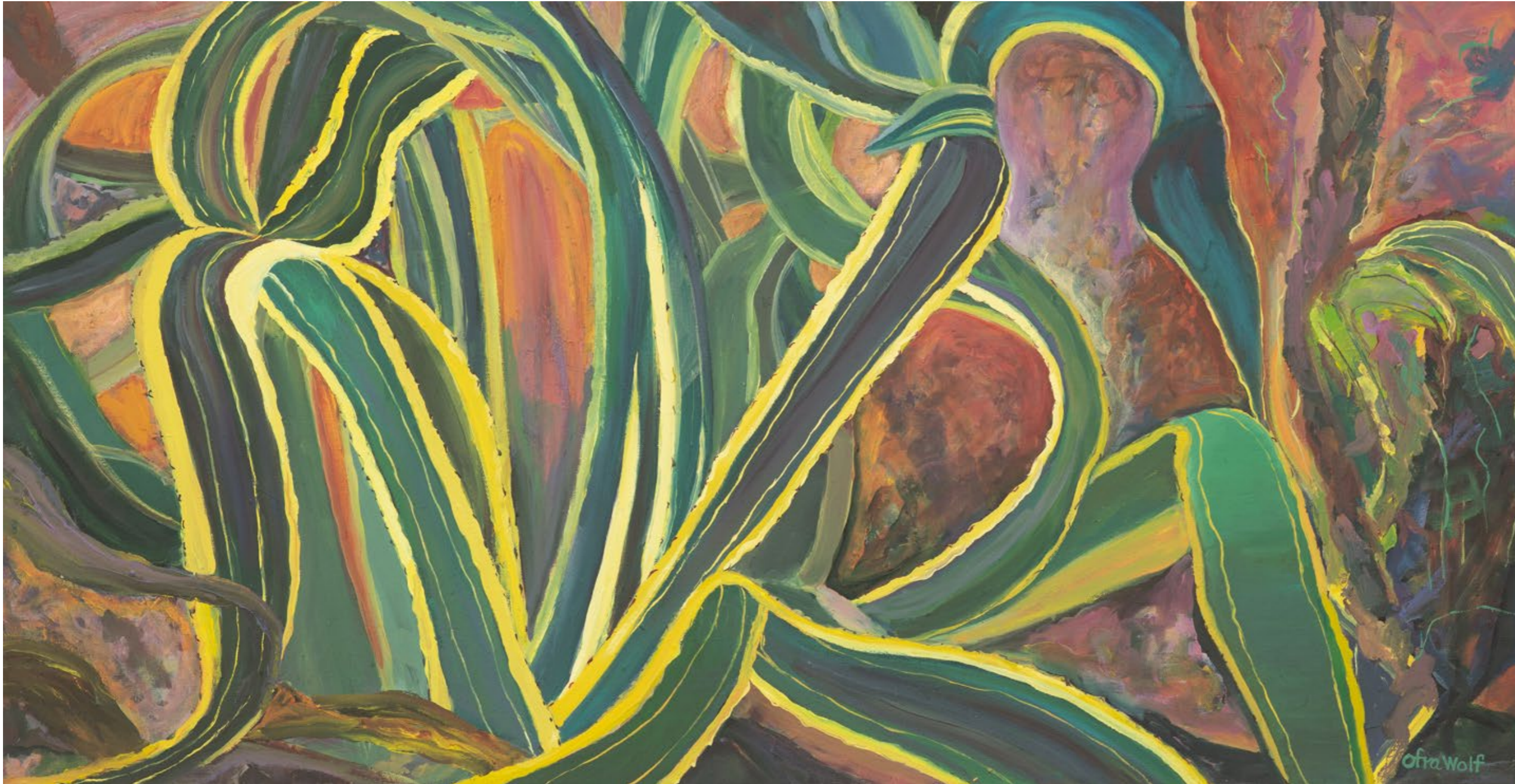

מיכל מוזס, בוהיניה לבנה על כחול סרוליאן, 2024
שמן על עץ.

מכללת ספיר, מנהלה אקדמית, שדרות

האגבה בנגב היא יצירת אמנות של הטבע - עלים בשרניים וחדים מתפתלים בקווים מלאי עוצמה, כאילו פוסלו בידי הטבע עצמו. קוציהם המחודדים משווים להם מראה מרשים ומלכותי, בעוד הגוונים הירוקים כסופים לוכדים את נשמת המדבר, חזקה ושברירית כאחד.

אוצרת מלווה: **זיוה ילין**.

מכללת ספיר, שדרות

סדרת הרישומים היא חלק מגוף עבודות אשר נקרא בני שמש. העבודות נוצרות מהתבוננות ולמידה מתמשכת על פרפרי דנאיות. במהלך העבודה הדימויים עברו מרישום בעפרון על נייר, לקולאז', לעריכה בכלים דיגיטליים ושוב - לרישום ידני מהדהד סימטריה. בני שמש הוא שמם העברי הראשון של הפרפרים, וגם שמו של מגדיר הפרפרים הראשון שנכתב בישראל.

אוצרת מלווה: **זיוה ילין**.

מכללת ספיר עבודה סוציאלית, שדרות

רז גמא, (לא) רוצה יותר יופי, 2024
ציור שמן ופחם על בד.

העבודה (לא) רוצה יותר יופי היא ציור שמן ופחם הבנוי משלושה חלקים. שם העבודה לקוח מהמשפט "לא רוצה יותר יופי" שכתב אחיו של האמן בצבע אדום על דלת חדרו, חודש לפני שהתאבד. לאחר השבעה, צבע האמן את דלת חדרו אחיו בלבן, ומחק את המשפט. הציור מתכתב עם זיכרון זה דרך שלושה פנלים גדולים בגווני אדום על רקע הבד. משיכות המכחול האקספרסיביות מהדהדות את פעולת הכתיבה המקורית על הדלת, אך מתרגמות אותה לשפה מופשטת ופיוטית. הקומפוזיציה שואבת השראה מצילומיו של פטר מירום בספרו "שירת האגם הגווע", בהם הופעות של אגם החולה טרם ייבושו. הדימויים של צמחי המים המתנועעים מקבלים ביטוי בפחם השרוף ושקיפות המים בתנועות המברשת. שם העבודה ושימת ה-"לא" בסוגריים, מבקשים לבטל את משקלה של קריאת החיוב או קריאת השלילה במשפט. הקורא המבקש להבין את פשרו של המשפט, נכסף אל הכרת היופי אם כך ואם כך.

האיור **נפילות** נוצר במהלך המלחמה, כאשר נפילות הטיילים הפכו לחלק בלתי נפרד מהשגרה, וחדשות מדווחות ללא הפסקה על "נפילות" באזורים שונים. במקביל, לוחמים נהרגים בעזה ובלבנון. בין כל אלו, חשבתי על נפילות מסוג אחר – נפילות אישיות ונפשיות. דרך האיור ניסיתי לבטא את הנפילות השקטות של הנשים בעורף, אלה שמתמודדות עם החרדה, העצב, האובדן והפחדים שנמצאים עמוק בפנים.

אוצרת מלווה: **זיוה ילין**.

סיגל רק ויינטרה, נפילות, 2024
איור דיגיטלי, הדפס על נייר.

מכללת ספיר בית הסטודנט, שדרות

כמו רות המואבייה, גם אני, בוחרת כל יום לחיות כאן, בארץ הזו, לשאת על כתפיי את מורכבותה, להתפעל מיופיה ולבכות בצערה. בדמות חלוצה אני צועדת יחפה, חזקה ובטוחה בשדות אהבתי. השדות מייצגים את ההיסטוריה שלנו כעם, את פירות הנתינה וההשקעה ואת נופיה היפים של הארץ, את פרי בטננו ויבול האדמה. כל צמח, כל שורש, נושא עמו סיפור ומטען מהעבר וכל צעד הוא בחירה מחודשת לחזות בצמיחה, שנה אחר שנה. מבטי פונה קדימה בתקווה לעתיד טוב יותר.

היצירה **הגבעול** נוצרה מתוך התבוננות בידיים של בני/ביתי, המגדיר את עצמו/ה כא/בינארי. הידיים מחזיקות בגבעול עדין וצעיר, מתוך חיבור לתהליך של צמיחה והתפתחות, בגמישות ובהיעדר הגדרה נוקשה.

אוצרת מלווה: **זיוה ילון**.

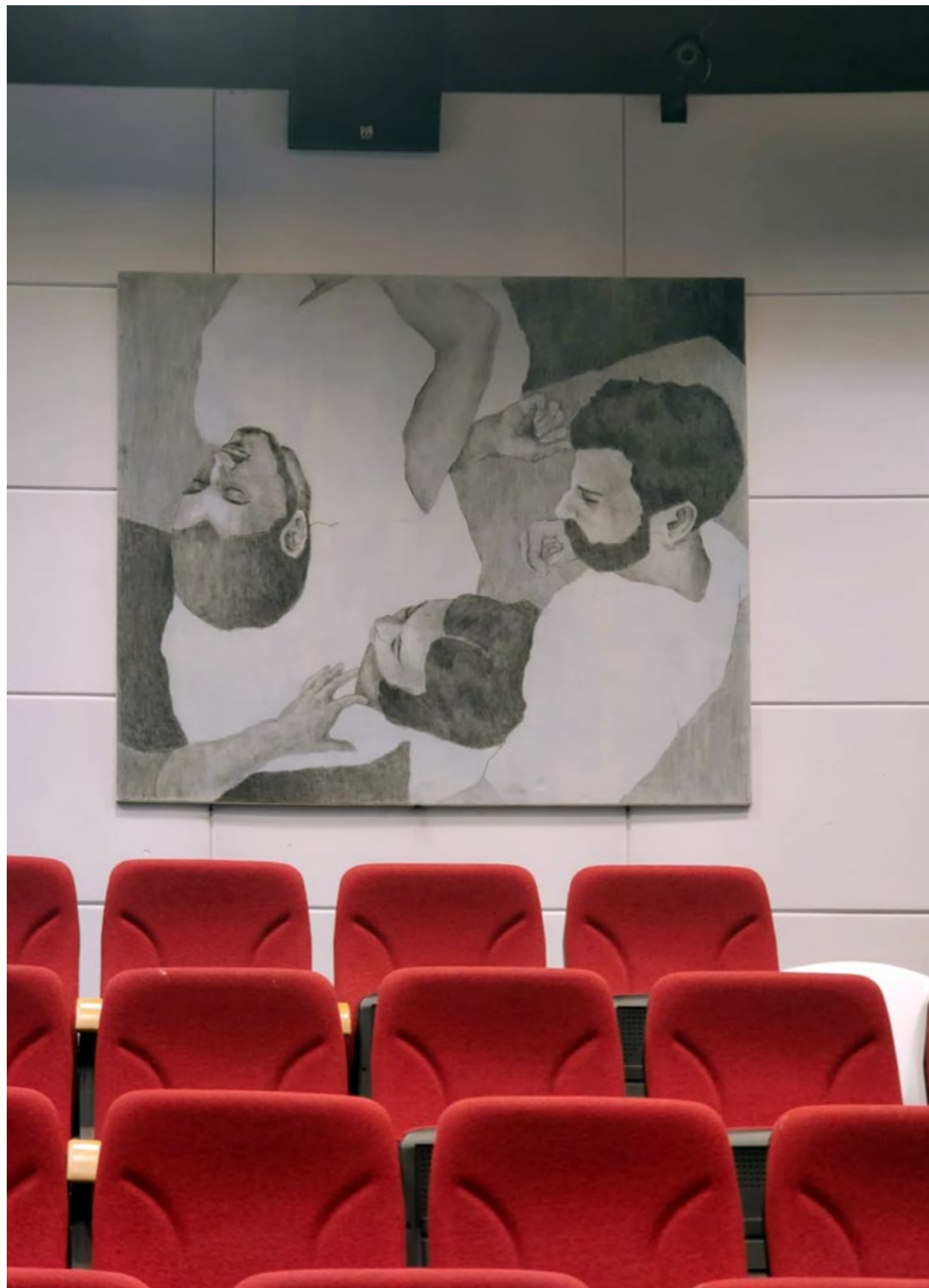

שונית פלקו-זריצקי, רות, 2023
טכניקה מעורבת.

חומי גרומן, הגבעול, 2022
שמן על בד.

סינמטק שדרות

נועה פרדו, מבפנים ומבתוך, 2024
עיפרון על בד.

איליה קגן, קבוצה, 2024
שמן על בד.

חנה סהר, ללא כותרת, 2024
צילום.

בית ספר הבשור, מועצה מקומית אשכול

האגודה למלחמה בסרטן, דימונה

מיכאל ליאני, ללא כותרת, 2024
פולורויד סרוק, הדבקת פרספקס קידמי.

נוגה בר חיים, מנהרות — כניסה, 2023-2024
שמן על עץ.

נוגה בר חיים, יציאה, 2023-2024
שמן וצבע אקרילי על בד מוצמד לעץ.

האגודה למלחמה בסרטון, נצרת

מרכז מוסאוא לזכויות האזרחים הערבים בישראל, חיפה

בית ספר אבדאא, מזרח ירושלים

פילבית, ירושלים

מרכז קהילתי שער הנגב

